

A New York Times sikerlistás **Easy – Egyszeregy**
és **Breakable – Törékeny** szerzőjétől!

Sweet

é d e s e m

fine ●
selection

T A M M A R A W E B B E R

T A M M A R A W E B B E R

Sweet

é d e s e m

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2016

*Hannah-nak,
aki eszes, kitartó és talpraesett...
mégis vajszívű lány*

1. FEJEZET

BOYCE

Bud Wynn ma reggel meghalt. A kezelőorvosa szerint hajnali 5:23-kor állt be a halál. Állítólag májbetegség vitte el, májzsugor, illetve ennek szövődménye, a hasvízkór, ami szívelégtelenséghez vezetett – és asszem, ez mind igaz, én azonban amondó vagyok, hogy agyonpiálta magát, mert ez még inkább igaz, mint bármi más.

A kórházfolyosó neonfényében mintha mindenki egy lépéssel közelebb állt volna a bekrepáláshoz, mint máskülönben. Tuti, hogy én sem képeztem kivételt – de nem szándékoztam egyhamar földobni a pacskert. Talán érzéketlen személtádának fogok tűnni, de azért nem terveztem ilyesmit, mert végre szabad lettem. Megszabadultam ettől a gerinctelen rohadék vénembertől. Megszabadultam a seggfejtől, aki elüldözte anyámat és a bátyámat – az egyik úgy tűnt el a sötét-ségben, mint egy súlytalan árnyék, a másik egyensírhelyet kapott az Arlingtoni Nemzeti Temetőben. Megszabadultam a tehertől, amit utolsó napjaiban viseltem, mivel senki más nem óhajtott törődni vele.

Két perccel azután, hogy az orvos magamra hagyott a tetemmel, be is fejeztem a búcsúzkodást, könnytelen szemmel léptem ki onnét,

és aláírtam a felhatalmazást, hogy elvihessék a hamvasztóba. Tudtam, hogy becsúztatják egy hűtött, fali rekeszbe, és ott várja majd ki a kötelező negyvennyolc órát, mielőtt visszatér a porba. Saját kívánóságának megfelelően.

– Nekem senki ne tököljön a temetésemmel – zihálta kábé fél évvel ezelőtt egyik este a szarrá rongyolódott tévéfoteljából, amikor hazamentem. Úgy mondta, mintha egy beszélgetés közepén tartanánk. Megálltam a küszöbön, de nem válaszoltam. – Nem kell tetves koporsó. És az isten bassza meg, semmi hókuszpókusz, csak szórjátok a hamvaimat az öbölbe! – Az arcom alighanem elárulta neki, hogy eszem ágában sincs napszálltakor valami kamuceremónia jegyében tengerbe hinteni a maradványait. – Vagy bánom is én, a klo-tyóba. Kurvára mindegy.

Több szót nem is ejtettünk fenyegetően közelgő elmúlásáról.

Ahogy a nap a Mexikói-öböl fölé emelkedett, hazamentem arra a helyre, ami valahogy különbözött attól a lepukkant lakókocsitól, amit néhány órával azelőtt elhagytam, mert ő most már soha többé nem térhetett vissza. Évek óta apránként vettem birtokba – kínkeservesen centiről centire – ezt az öt méter széles, rozsdás kasztnit meg a szomszédos kis vörös téglás épületet, a Wynn-féle autójavító műhelyt, de a tulajdonomnak egyiket sem nevezhettem. Máig.

Nyitva hagytam a bejárati ajtót, egyenesen a valaha sötétkék huzatú, mára napszíta és koszoltos fotelhoz mentem, amit szigszalag és lazán lötyögő csavarok tartottak úgy-ahogy egyben. Kiráncigáltam a sarokból, végigvonszoltam a mocskos szőnyegpadlón, és kihajítottam az ajtón, le a töredezett betonlépcsőn, a kert kiégett fűvére. Bámultam a tehetetlenül heverő rondaságot.

Fölvettem, és átvittem az aszfaltozott behajtóra, amin a lakókocsi a műhellyel osztozott. Elülső zsebemből öngyújtót meg cigit húztam

elő, a fotelra meredtem, apám emlékei rohantak rám, egyik a másik után, míg mind össze nem mosódott abba, hogy belép, eltehenkedik a foteljában, és rám förmed:

– Hozzál egy sört, mielőtt kimész azon az ajtón, hülyegyerek!

Olyankor vittem neki egy dobozt a hűtőben lévő huszonnégyes csomagból, gondosan kinyújtott kézzel tartottam elé, hogy kisebb valószínűséggel ragadhassa meg a csuklómat, és csavarhassa ki a karomat, vagy pedig közelebb rántson, és ököllel vállon, oldalba, gyo-morszájon vágjon.

Legtöbbször csak elvette a sört, tekintete a villogó képernyőre tapadt. Ötből egyszer megpróbált elkapni. Kalapáló szívvel emlékeztem vissza. Soha nem tudhattam, hogy nekem esik-e, vagy pedig csak kikapja a dobozt a kezemből, és ügyet sem vet rám.

Rágyújtottam egy szál roppantós Camelre, és beszívtam a füstös-nikotinos nyugalmat.

Tizenhét éves koromban egyszer akkorát pancsolt be, hogy majdnem egy percre nem kaptam levegőt. Azt hittem, ott halok meg. Belebotlottam a dohányzóasztalba, estemben fölborítottam, ettől még inkább dühbe gurult. Támadásba lendült, újra felém szállt az ökle, de behúztam a nyakam, és elvétette a célt. Ez addig sosem fordult elő. Elfutotta a pulykaméreg, és pont abban a másodpercben rontott rám, amikor a padlóhoz nyekkenve, a tudóm úgy döntött, hajlandó működni, mégis életben hagy. Kaptam egy rúgást, de már talpra is szökkenem, és ráeszméltem, hogy a legutóbbi hónapokban éppen olyan magasra nőtem, amilyen ő. Súlyban akkor még túltett rajtam, erre azonban nem is gondoltam. Elkeseredett düh és félelem csatázott bennem.

Ököllel az arcába sújtottam, és az orra éppúgy megreccsent, mint bárki másé. Nem tudom, miért lepett meg ez a tény, de abban a

pillanatban véget ért a korszak, amiben istenként uralkodott fölöttem. Az ő szemében is láttam ezt a felismerést, ahogy tántorogva suhintott a karjával, és megint elhibázta. Életemben először előreléptem ahelyett, hogy meghátráltam volna. Lecsaptam ahelyett, hogy összekuporodtam volna. Ütöttem ahelyett, hogy engem ütöttek volna.

Véresen kapkodott levegő után, amíg az ajtóhoz tolattam – küszködve szívtam be és fújtam ki a levegőt, *életben maradtam*, ráadásul véres öklömet leszámítva sértetlenül is. Olyan fenyegetően böktek rá az ujjammal, mint a kaszás:

– Ne merj még egyszer megütni, baszd meg!

– Takarodj a picsába a házamból! – üvöltötte a vénemberek erőteljesen rikácsoló hangján.

– Nem élsz örökké – feleltem, de nem hallotta.

A még parázsló csikket a fotel ülésére pöccintettem, ahol fölizzott, majd elsüllyedt, mint egy rák, amikor a homokba ássa magát, csak kormos szélű lyuk maradt utána. Már épp újra elővettem az öngyújtómat, amikor az ülés hirtelen, jóleső hussanással lángra lobbant.

Hátraléptem, újabb cigarettára gyújtottam, és slukkolás közben figyeltem, ahogy a fotel szögletes tűzoszloppá változik, ami nem sokára elhamvadt.

– Ég veled, fater! – mondtam.

PEARL

Két kézzel kapaszkodtam a volánba, és mély lélegzetet vettem, mintha lélekben arra készülnék, hogy valami nehéz súlyt emeljek föl, vagy sziklaszirtról vessem magam a vízbe. A dél felé vezető 181-es út a megszokott képet nyújtotta: zörgősre száradt fű, göcsörtös

meszkitófák, és megszámlálhatatlan kilométeren át húzódó drótkerítés, itt-ott az idők során kissé megdőlt tartóoszlopokkal. Az egyhangú látvány rendszerint megnyugtató, minden kilométer közelebb vitt az otthonomhoz. Ma minél tovább haladtam, annál inkább tudatosodott bennem az összetűzés, amit hónapok óta igyekeztem elkerülni, és a bizonyosság, hogy többé nem térhetek ki előle.

Egy életen át folytatott alakoskodás vált semmivé, és nem maradt más, csak az igazság, hogy ki vagyok valójában, meg a tény, hogy hamarosan mindenki megtudja. Nagyot nyeltem, a realitás vasmarka a torkomra szorult.

– Anyu, nem megyek az orvosira – préseltem ki magamból a szavakat, saját fülelmen teszteltem a hatásukat.

Jól ismertem anyámat, és bár nyilvánvalóan azelőtt is okoztam neki csalódást – például azért, mert társaságban sosem voltam hangadó típus –, ehhez fogható horderejű még nem akadt. Amióta az eszemet tudom, az orvosi egyetemet szánta nekem. Azt *szántuk* nekem. Amíg letaglózó egyértelműséggel, a múlt őszi harvardi felvételi beszélgetés kellős közepén rá nem eszméltem, hogy nem kívánom életem hátralévő részében az orvosi szakmát erősíteni.

A Harvard várólistáján kötöttem ki. Nem az alapkurzuson elért, négyeshez közeli tanulmányi átlagom és az orvosi egyetem írásbeli felvételijén szerzett kiváló pontszámom hiúsította meg, hogy feltétel nélkül bekerüljek. A medikusjelöltek egyesületében kifejtett tevékenységem, addig teljesített szakmai gyakorlataim, diákszövetségi tagságom és kitűnő ajánlóleveleim is inkább mind-mind segítettek volna.

Meghatározó tényezőnek nem a pontszám, hanem a saját szám bizonyult, mivel ahelyett, hogy értelmesen válaszoltam volna a felvételi beszélgetést vezető egyetemi oktató abszolút szokványos kérdésére, képtelenül viselkedtem, partra vetett hal módjára tátogtam.

– Frank kisasszony – kezdte a hölgy, fölnézett az asztalon előtte kitergetett iratokból, és rám szegezte céltudatos tekintetét –, legyen szíves elmondani nekünk, milyen esetleges fenntartásai vannak az orvosi hivatás gyakorlásával szemben.

Semmiféle vádló hangsúly nem érződött a szavaiban. Kétségkívül máskor is föltette már ezt a kérdést, amire szakmailag rátermett, megfontolt választ várt. Íme, alkalmam nyílt, hogy kifejezésre juttassam vágyamat, miszerint a gyógyítás mesterségének tanulmányozásában kívánok elmélyülni egy kiválóan képzett orvosokat kibocsátó oktatási intézményben (értsd: a Harvardon, naná, hol másutt). Ideges jelentkező ilyenkor talán a tetemes összegű diákhitel törlesztéséről hebeg-habog. Magabiztos medikusjelölt – mondjuk a pasim, Mitchell – pedig leszögezte volna: *Egyáltalán nincsenek fenntartásaim; világeletemben orvos akartam lenni.*

Én viszont csak arra tudtam gondolni, hogy *nem akarok* orvos lenni. Kétségbeesetten nyitogattam-csukogattam a számat, próbáltam más, helyénvalóbb szavakat találni, de sehogy sem jutottak eszembe.

Végül makogtam valami bárgyúságot, és kínos hallgatás után más irányban folytatódott a kérdezz-felelek játék. Több baklövést nem követtem el, miközben megtárgyaltuk az alapkurzuson kifejtett munkámat, a magánéleti és tanulmányi nehézségek leküzdésének módszereit, valamint az egészségügyi ellátás közeljövőben várható változásairól alkotott elképzeléseimet.

De a szállodába visszafelé menet a taxiban csak az az egy kérdés járt a fejemben, meg a seregnyi megfelelő válasz, amit *nem* adtam. Amint a szobámba értem, fölhívtam Mitchellt, aki rögtön a felvételi beszélgetés felől érdeklődött, mire fáradtan sóhajtottam:

– Jól ment, csak eléggé kidöglöttem.

Nem bírtam a telefonban szavakba önteni új felismerésemet. Amikor nem firtatta harvardi szereplésem részleteit, nem tudtam, elhiszi-e, hogy fáradt vagyok a hosszás meséléshez, vagy egyszerűen a saját beütemezett felvételi beszélgetéseivel van elfoglalva. Akkor tért vissza Durhamból, azaz a Duke Egyetemről, és két hét múlva készült Cambridge-be, vagyis a Harvardra. Számíthattam rá, hogy addig töviről hegyire kifaggat a harvardi felvételiztetés mikéntjéről.

Abban a reményben feküdtem le, hogy ez az egész csak pillanatnyi elmezavar, de mire Mitchell másnap délután elém jött a reptérre, megérlelődött bennem a bizonyosság: nem akarok orvosra menni. Mi ketten éppúgy terveztük a jövőnket, ahogy külön-külön minden mást is megterveztünk az életünkben: minden részletet hosszú távú szempontok szerint alaposan megfontoltunk, minden valószínűséget számba vettünk. Kivéve azt a mozzanatot, hogy ő orvosi egyetemre megy, én meg... nem.

Aznap este a Péché asztalánál ülve vallottam be neki az igazságot.

Összevonta a szemöldökét, megrágta a marhasültfalatot, megtörlögte az ujjait, és hörpintett *pisco sour* koktélijából.

– Mit értesz azon, hogy nem tudod elképzelni magadat az orvosin? Ez tisztára úgy hangzik, mintha elszúrtad volna a felvételi beszélgetést, ráadásul pont a *Harvardon*, jesszusom, de hát több másik egyetemre is jelentkeztél. Csak bejutsz valamelyikre. A Duke-ra. A Vanderbiltre. Ha minden kötél szakad, Dallasba, a Texasi Egyetemre. Hagyd abba ezt a pesszimizmust!

Több mint egy éve kezdtem járni Mitchell-lel, de sehogy sem bírtam megszokni görcsös ragaszkodását ahhoz, hogy őrizzem meg a „pozitív gondolkodásomat”, valahányszor aggodalmaskodtam, vagy egy balsejtlemem akartam megvitatni vele. Az optimizmus

dicséretes dolog, de piszok kevés köze van a problémák megoldásához. Azt hittem volna, hogy leendő orvosként Mitchell tisztában van ezzel. Ámbár néha azt is éreztem, mintha ezt a kincstári optimizmusát kizárólag *rám* alkalmazná.

– Ez nem pesszimizmus, Mitchell. Azt próbálom megértetni veled, hogy nem akarok orvos lenni. Emberorvos semmiképpen sem. Ebből a szempontból semmi jelentősége, hogy bejutok-e, és ha igen, hová.

Tudtam, hogy bejelentésem csalódást okozott neki, talán meg is rázta, hát hagytam neki időt, hogy földolgozza a csapást, amit most mértem közös jövőnkre.

Két teljes percig összeszorított foggal hallgatott, majd kifakadt:

– Viccelsz, bazmeg?

Arckifejezése, elszánt tekintete igencsak ismerősnek tűnt. Néhány hónappal azelőtt kettesben tanultunk a kollégiumi szobájában, szerveskémia-vizsgára készültünk, amikor SMS-t kaptam egy sráctól, akivel együtt jártam szaccikkíráásra.

– Miért SMS-ezik neked ez a srác? – kérdezte akkor Mitchell.

– Haverok vagyunk, Mitchell. Egy házi feladat miatt írt.

– Teljesen hülyének nézel? – lilult el a feje, valósággal habzott a szája, és úgy megszorította a felkaromat, hogy moccanni sem bírtam. A kezemben tartott telefonra meredt. – Nyögd ki, mi folyik itt, bazmeg!

Tátva maradt a szám a csodálkozástól.

– *Semmi sem* folyik.

Kirántottam magamat a szorításából, fölálltam, hátráléptem, mindjárt meg is botlottam a szobatársa cipőjében, hanyatt estem, és zuhantamban összeütközésbe kerültem az íróasztallal.

Percek múltán, miközben Mitchell jeges borogatást nyomkodott a koponyám hátulján nőtt lúdtojásnyi púpra, nem győzött bocsánatot kérni.

– Ne haragudj, úristen, bocs, persze hogy hiszek neked. Tudod, ez csak az a bizonytalanság, ami Darla miatt maradt bennem. – Előőéves korában Darla, a barátñője épp az ő legjobb haverjával csalta meg, és összetörte a szívét. – Pearl, légy szíves! Te is tudod, hogy nem akartalak megbántani. Esküszöm, hogy soha többé nem fogok ilyen hangot megütni veled.

Kék szemében könnyek csillogtak.

Végül megbocsátottam neki, hitelt adtam fogadkozásának.

– Viccelsz, bazmeg? – ismételte a Péchében, egy pillanat alatt semmivé téve hónapokkal korábbi ígérétét.

Bár a zsúfolásig teli étteremben szólt a zene, és körülöttünk mindenütt nagy hangon társalogtak, a szomszéd asztalnál ülő két nő meghallotta Mitchellt. Elnémultak, hol egymásra, hol az asztalunknál kibontakozó jelenetre sandítottak. Elszörnyedve sejtettem, hogy azt fontolgatják, beavatkozzanak-e. Majdnem annyira rühelltem jelenetet rendezni, ahogy Mitchell szavait utáltam, és ezt ő is pontosan tudta.

Égő arccal hajoltam közelebb, suttogóra fogtam a hangomat.

– Mitchell, ne itt!

– *Ne itt?* – Oldalra hajtotta a fejét, mint akit vérig sértettek. – Úgy döntöttél, hogy itt zúdítod rám a hírt. Talán jobban meggondolhattad volna, hol vezeted elő ezt a képtelen témát, ahelyett hogy nekem próbálsz dirigálni, miként reagáljak, amikor a barátñóm úgy dobja sutba a jövőjét, és melleleg az enyémet is, mintha ez bagatell ügy lenne.

Szavai ravaszul kikezdték érvelésemet, lelkiismeret-furdalást ébresztettek bennem, mintha elhatározásom nemcsak saját jövőmet, hanem mindkettőnkét befolyásolhatná.

– Nem próbálok dirigálni neked. Úgy gondoltam, meg tudjuk beszélni ezt a...

– Persze, persze. Beszéljük meg! Szóval mi a terved, az orvosi helyett mihez kezdesz a biológiai alapidomáddal? Elmész középiskolai tanárnak? Egész hátralévő életedben valami agyzsibbasztó laborban kulizol? Jaj, várjunk csak... tudom már! – Hátradőlt a székén, és gonosz vigyorral folytatta. – Visszasomfordálsz a kipárnázott, szélvédett kisvárosi létbe, távol a csúnya nagyvilág zajától, és csigákakagylókat gyűjtögetsz, esetleg halallergiát tesztelsz, vagy mi a francot műveltél múlt nyáron. Ez a briliáns terved?

Méltatlankodva húztam ki magam ültömben, és karba tett kézzel hallgattam. Ki nem állhattam, ha a szülőhelyemet gúnyolta – miután előző nyáron egy hétre odalátogatott, ez a szokása nemhogy szelídült volna, még inkább eldurvult. Bár a szüleim lagúnaparti villája láthatólag imponált neki, és ugyanannyi időt töltött a mostohaapámmal – akinek kifejtette sebészi ambícióit és szakmai kérdésekről alkotott véleményét –, amennyit velem, továbbra is azt hangoztatta, hogy a honvágyam gyermekem. Majd kinövöm.

Behajolt a látóterembe, és rám meredt.

– Jesszusom, Pearl, *ne már!* Elment az eszed? Te tutira bediliztél, mert ép elmével senki sem áldozná föl az esélyét annak, hogy a világ legjobb orvosi egyetemén tanulhasson, csak azért, hogy inkább *halakkal* bíbelődjön.

Aznap este majdnem szakítottunk, de mihelyt visszaértünk a szobámba, meggyőzött, hogy csak azért aggódik, nehogy elhamarkodottan lépjek.

Rábeszél, hogy fontoljam meg még egyszer.

– Csak inadba szállt a bátorságod – magyarázta. – Majd meglátod.

Így hát beleegyeztem, hogy folytatom az orvosi egyetemre való felvételi beszélgetéseket, majd átgondoltam a kapott ajánlatokat, sőt

el is fogadtam az egyiket – a tennesseai Vanderbiltét – a két egyetem közül, ahová őt is fölvtették.

Közben megírtam a mesterszakos általános felvételi tesztet, és – a beadási határnapon – jelentkeztem egy tengerbiológiai mesterkurzusra, méghozzá – miként Mitchell megjósolta – a szülővárosomban. Nyugtattgattam magamat, hogy ha nem jutok be, akkor majd az orvosira megyek, ahogy mindenki várja, és soha senki nem fogja megtudni, hogy ide is jelentkeztem.

Decemberben megkaptam az értesítést, hogy fölvtettek. A tanulmányi ösztöndíjakat már hónapokkal azelőtt odaítélték, de fölkináltak egy szerény összegű támogatást – épp csak a tandíjra, felszerelésre, járulékos költségek fedezésére elegendőt –, amennyiben munkát vállalok a laborban, vagy pedig mintákat gyűjtök az öbölben. Ez utóbbi célból már nyáron is szívesen láttak, bár a – kissé lelakott, ám tengerparti – diákszállások tele voltak. Más hallgatókkal ellentétben azonban nem is szorultam elhelyezésre, mivel a szüleim a campustól néhány percnnyire egy négyszáz négyzetméteres villával rendelkeztek.

Tudtam, hogy a mesterdiploma megszerzése után nem számíthatok busás fizetésre, és az emberek zöme azt sem fogja érteni, mi a foglalkozásom, egyáltalán mi értelme annak, amit csinálok. Akik egy életen át az óceánt és annak élővilágát tanulmányozzák, nem pénzt vagy társadalmi rangot remélnek ettől. Az választja ezt a hivatást, aki vonzódik hozzá, mint ahogy magához a tengerhez vonzódik az ember. Fölkészülhettem arra, hogy a mesterszakon majd fölfedezem a saját kutatási területemet – valami környezetvédelemmel összefüggőt –, és e témának szentelem munkásságomat.

Ahelyett, hogy orvosi egyetemre mennék, és sebésszé válnék, ahogy mindig is terveztem.

A képernyőre bambultam, miközben a meghátrálás észérvei vég nélkül váltakoztak agyamban a pasim és anyám hangjával. A lelkemben egyre erősödő ujjongás azonban elfojtotta őket. A tengermeléken nőttem fel, tanújává váltam a hol szivárgó, hol tonnaszámra kiömlő olaj okozta környezetszennyezésnek, a vízi élővilágot és az embereket ért károknak. A pusztítás nem merült ki fekete szutyoktól összeragadt tollazatú sirályokban meg a parti fövenyen éktelenkedő kátrányszemcsékben, és a tengerbiológusokra várt a feladat, hogy kiderítsék a messzeható következményeket. Ebben a kutatásban kívántam részt venni.

Egy hónapomba tellett, hogy elmondjam Mitchellnek. A téli szünet utáni első hétvégén filmet néztünk a szobámban – jobban mondva, ő nézte, engem pedig mardosott a bűntudat, mert mindaddig meghagytam őt abban a hitben, hogy fél év múlva együtt megyünk Tennesseebe.

Végül felültem, és összekulcsoltam a kezemet az ölemben. *Nyögd már ki vég-re!*

– Szóval, ami a Vanderbiltet illeti...

– Van egy ötletem – szakított félbe, és megnyomta a némítógombot.

– A tavaszi szünetben ruccanjunk el Nashville-be, nézzünk lakást. Ha találunk valamit, előre kifizetjük, és tudni fogjuk, hogy júliusban vár ránk a kecsó.

– Mitchell, nem megyek a Vanderbiltre.

Szavaim visszhangzottak az utánuk támadt csöndben.

Mitchell szemében zivatarfelhők sötétlettek, de egyáltalán nem válaszolt, csak némán meredt rám. Noha megdöbbenését nem vehettem zokon, dacos hallgatása kikészítette az idegeimet.

– Nem szakítok veled – folytattam –, csak más mesterszakot választok. Szerintem meg tudjuk oldani, sok párkapcsolat nagy távolságból

is működőképes. Teljesen rendjén van, ha mindketten eldönthetjük, hogyan alakítjuk az életünket és a pályánkat, te a Vanderbilten, én pedig...

– Ez mindent vagy semmit játék. – A szavak mintha valami láthatatlan hangforrásból jöttek volna. Mitchell arcizmai haragos maszkká merevedtek. Az ajka szinte nem is mozgott. – Mindent vagy semmit, Pearl.

Bosszúságra számítottam, sőt neheztelésre, amiért lefújom a terveinket, de ultimátumra nem. Mitchell fenyegetése minden logikát nélkülözött. Mindketten tudtuk, hogy az orvosi egyetem sikeres elvégzéséhez szilárd elkötelezettség kell. Ez pedig belőlem nyilvánvalóan hiányzott.

– Hát akkor asszem... semmit – mondtam, és torkomat eltorlaszolták a visszafojtott könnyek.

– Te *szemét ribanc!*

Összerándultam, leesett az állam, biztosra vettem, hogy az egész lánykolesz hallotta, annál is inkább, mert éjjel egykor szinte mindenki a szobájában van.

Mitchell ordítva ugrott föl.

– Te önző, *szemét ribanc!*

Legszívesebben visszaüvöltöttem volna, hogy kifelé, *azonnal* kifelé a szobámból, de teljesen megbénultam, csak remegett a kezem-lábam. Addig tulajdonképpen soha nem félttem Mitchelltől. Na akkor istenigazából halálra rémültem.

Hirtelen elfordult, egylépésnyit hátrátantorodott.

Hülye fejfel azt hittem, elmegy, és későn ismertem föl a szándékát.

– Mitchell, ne! – sikoltottam, ahogy fölkapta a harminccentis kürtcsigámat, és a szobám falához csapta, amitől a méshéj a „fúvóka” tövénél kettéropant.

Épp lehajolt a darabokért, amikor a diákszövés elnöknőnk a pasija kíséretében berobbant a szobába. D. J., a srác egy szál bokszban hátracsavarta Mitchell karját, és kitzsigálta az épületből, miközben azt hajtogatta:

– Nyugodj le a picsába, Upstone, vagy én nyugtatlak!

A lányok összeszaladtak a folyosón, nagy szemeket meresztve sügtak-búgtak. Katie a kezembe nyomta a csigaház két felét.

– Nem esett bajod?

A fejemet ráztam, összeillesztettem a két felet, mint egy puzzle darbjait. Azt a kürtcsigát még tizedikben vittem be az iskolába, amikor biológiából a tenger élővilágával foglalkoztunk. Amíg a kezemben tartott kincssel körbejártam a tanteremben, és az osztálytársaim megcsodáltak, az ujjukat nyújtogatták, hogy végighúzzák a felületét díszítő halvány sávokon, Quinn tanár úr elmagyarázta, a kúpos házikó előző tulajdonosa legalább húsz évig lakhatott benne, hogy ekkorára nőjön. Hosszabb ideig, mint amennyit én mostanáig éltem.

– Pearl, ugye, nem ütött meg, vagy ilyesmi?

Újra a fejemet ráztam, és egy könnycsepp gördült le az arcomon. Mitchell nem véletlenül választotta ki a szobámban éppen azt a tárgyat, ami leginkább képviselte az otthonomat. Abban a másodpercben, amint fölnyúlt a könyvespolcom tetejére, rákiáltottam ugyan – bár teljesen fölöslegesen –, de már tudtam, hogy késő, nem akadályozhatom meg a bosszúját, hiába szánom-bánom, hogy nem valahol másutt kezdeményeztem ezt a beszélgetést. Dühkitörésével szertefoszlott bármiféle lelkiismeret-furdalást, amit azért éreztem volna, mert fölrugtam a terveinket.

Amikor bocsánatkérő SMS-t küldött, nem válaszoltam. Hívásai hangpostára futottak, és meghallgatás nélkül töröltem az üzeneteit. A diákszövés lányok nem engedték be a koleszunkba, és azt rebesgették,

hogy az ő diákszövetségi elnöke azzal fenyegette, megfosztja a tagságától, ha nem hagy békén. Az előző ősszel egy ottani másodéves srác botrányt kavart, becserkészett egy csajt, és megerőszkolt egy másikat – egy elsőévest, aki a félév végén átjelentkezett máshová. A diákszövetségi vezetők a tanulmányi tanácsadó meg egy öregdiák mentor részvételével válságértekezletet tartottak, és nem óhajtottak további kockázatot vállalni.

– D. J. azt mondja, a dékánnal *zéró toleranciát* hirdettek a májusi diplomázásig. – Katie megszorította a vállamat. – Négy hónap, csajsziám, és már itt sem vagyunk. Biz’ isten nem hiányzik újabb dráma, de esküszöm neked egy rakás bibliára, amit maga Jézus dedikált, hogy a főkapuig rugdosom Mitchell valagát, ha csak az előkert gyepére meri tenni a csámpás lábát.

Utolsó szemeszterünk hátralévő részében kerültük egymást Mitchell-lel – beleértve a keddi és csütörtöki másfél órás állatorvosivirologia-előadást meg a szerdánkenti kísérletes élettani labor kínos óráit. A három nappal ezelőtti diplomaosztó megkönnyebbülést hozott – bár két büntudatos napon át hasztalanul próbáltam figyelmen kívül hagyni anyu lelkendezését, amiért hamarosan orvosi egyetemre megyek. Nem volt szívem elrontani az ünnepi hétvégét azzal, hogy rázúdítom az igazságot, de most már letelt az idő.

Megszereztük az alapidomát. Mitchell-lel elváltak útjaink. Tájékoztattam a Vanderbiltet, hogy nem veszem igénybe a férőhelyet, ezzel remélhetőleg valóra váltottam egy várólistás jelentkező álmát. Most már csak egyetlen teendőm maradt.

Elmondani anyámnak.

2. FEJEZET

BOYCE

Nem vagyok hős.

Ez a jelző a bátyámra, Brentre, az ő egész életére illik, nem rám. Kölyökkoromban olyan szerettem volna lenni, mint ő – sőt, azt képzeltem, lehetek is, ha mindent majmolok, amit tesz. Mire betöltötte a tizennégyet, közel jutott a sascserkészpróba teljesítéséhez, tehát beléptem a kiscserkészekhez. Apu persze nem fizette volna a tagsági díjat meg az egyenruhát, ezért Brent megengedte, hogy elkísérjem gyepet nyírni, én zsákoljam a levágott füvet, ezáltal magam kereshettem meg a pénzt. Évekkel később jöttem rá, hogy leszedte a fűnyíróról a gyűjtőtartályt, és a saját keresetéből fizetett, hogy összegereblyézzem és zsákba tömjem a füvet.

Második osztályban baromira izgatni kezdett a próbajelvények megszerzése, anyu azonban hallani sem akart a felvarrásukról. Amikor az elsőt hazavittem, kiemelte a mosogatóból ráncosra ázott kezét, és azt mondta:

– Brent meg a te jóvoltodból összeszedtem egy rahedli terheségi csíkot, és egy túlméretes hátsó fertályt. Nem fogom összevissza

szurkálni az ujjaimat, hogy fölvarrjam az idióta plecsnijeiteket. Csínáld meg magadnak, ahogy a bátyád!

– Ide süss! – szúrt Brent egy jó vastag tűt alulról a kétujjnyi átmérőjű, kerek felvarró szélébe, át a szegélye fölött, és újra az anyagba. Horgászszinórhoz hasonló, átlátszó szállal öltögette kék ingemre a textilkorongot, és a további próbajelvények gondját már rám hagyta.

Több tucatszor döftem azzal a tűvel az ujjaimba, úgyhogy biztos komoly mennyiségű vér került arra a cserkészingre, mire elkészültem. Az első néhány próbajelvény kissé csáléra sikeredett, de szépen a helyén maradt.

Azon a tavaszon a cserkészcsapatunk is részt vett a város évenkénti strandtakarításában. Elsőként jelentkeztem, mert *iszonyúan* akartam a környezetvédős próbajelvényt – még ha saját kezűleg kellett is fölvarrnom. Az évszakhoz képest szokatlan hőség és a Mexikói-öbölnél szokásos páráság röpké pár óra alatt lelohasztotta az érdeklődésemet. A szemétszededetéshez kapott műanyag kesztyű majdnem minden ellen védelmet nyújtott – az injekciós tűk kivételével, bár nekem nem kellett kétszer mondani, hogy azokhoz ne nyúljak. A tűkkel kölcsönösen utáltuk egymást. A plasztikkesztyű azonban izzadt kezemre tapadt, és a csuklómnál homokszemcsék férkőztek alá, majd kellemetlenül dörzsölve fészkeltek be magukat az ujjaim közé.

Alig vártam, hogy kiszállhassak – és átvehessem a beígért narancsdzúszt meg hot dogot –, amikor őrsvezetőm kezébe nyomtam a kupakokkal, csokipapírokkal, valamint egy rothadó halfejjel telerakott szemeteszsákot.

– Szép munka! – dicsért, és már-már nyelvemen éreztem a sárga mustártól csöpögő, ínycsiklandozó hot dogot. – Böven maradt időd, hogy ebédig megtölts még egy vagy két zsákot. Ezt rakd be abba a

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Elit cím az Elit teamnek!

Olvasni öröm, egyedileg birtokolni különleges.

Korlátozott, zártkörű terjesztés a premierig!

GAZDAGÍTSA A KÖNYVTÁRADAT

értékes, számozott példánya!

Már előrendelhető!

LÉGY AZ ELSŐK KÖZT, AKIK MEGSZERZIK,

hogymég értékeesebb legyen

a példányod!

Az Elit start időpontját itt találod:

[Nekem ez kell!](#)

MOST

-21% KEDVEZMÉNNYEL lehet a tiéd!

+ AJÁNDÉKot is kapsz mellé!

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most,
mielőtt elúszik az esély!

Kizárólag itt kapható:

[Kérem máris a legkisebb sorszámú példányt!](#)

nagy kukába, és vételezz egy másikat! Nyugi, Thompson anyuka sípolni fog, amint elkészül a virsli.

Elfordultam, hogy ne lássa mérges ábrázatomat, és valami káromkodást mormoltam, eltökéltem magam, hogy rekordidő alatt teleszedem a második zsákot, azután letanyázom valaki strandsátra mögött, ám ekkor meghallottam őrünk patrónájának sípját – ugyanazt a dobhártyarepesztő füttyszót, amivel a fiait szokta vacsorára hazahívni –, mire egy csomó lány jelent meg köztem és a víz között egyforma rózsaszín pólóban és kislányos kinézetű próbajelvényekkel borított, kék mellényben. Micsoda piszok pech – *dedős lánycserkészek!* Visítva kergetőztek, ejtőernyőnek használták a szemeteszákjukat.

– A nyavalya törje ki! – mérgelődtem, és egyre jobban fölment bennem a pumpa. Igyekezniem kellett, hogy megtöltssem a zsákomat, mert a lányok egykettőre összekapkodhattak minden szemetet azon a partszakaszon, és nem óhajtottam messzire kutyagolni a hot dogtól, illetve Thompson anyuka sípjának hangjától.

Amikor a vezetőjük magához hívta őket, kiosztotta a kesztyűket, és a lelükre kötötte, hogy maradjanak együtt, én egyenesen közéjük trapoltam, egy műanyag csomagolópántért, ami kikandikált a homokból.

– Hé! – kiáltott föl az egyikük. – Ez a fiú elveszi a szemetünket!

Úgy tettem, mintha nem hallottam volna, és a zsákomba dugtam a műanyagot.

Az őrsvetetőjük – egy fiatal nő – nevetett, és azt mondta, bőven jut szemét mindenkinek, mire elkezdtek fölkapkodni minden hulladékot, amit megláttak.

– Lányok – figyelmeztette őket az őrsvetető –, ne felejtsetek el, hogy úgy hagyjuk a természetet, ahogy találtuk. A *szemetet* szedjük össze, nem a hínárt, uszadék fát, kagylót.